

SOLI DEO GLORIA

EVANGÉLIUMI, KÖZÉLETI FOLYÓIRAT

Gondolatok a Reformációról a 2. oldalon

*„Isten! kit a bölcs lángesze fel nem ér, / Csak titkon érző lelke ohajtva sejt:
Léted világít, mint az égő / Nap, de szemünk bele nem tekinthet.”*

Berzsenyi Dániel így fogalmazta meg Fohász című versében a hit csodáját, ajándékát és egyben a korlátait is. Ez az evangéliumi folyóirat a közösségi életünk színterén igyekszik megjeleníteni ezt a csodát, ezt az ajándékot és természetesen a gyarló ember szép törekvéseit. Az ebben való osztozásra hívjuk a kedves olvasókat és a szerzőket egyaránt.

DEFORMÁCIÓ – REFORMÁCIÓ

A mikor a Szentírásban Isten az emberről beszél, akkor három dolgot biztosan el szeretne mondani róla. Az egyik, hogy tökéletes terve volt velünk, úgy alkotott meg, hogy Vele és egymással boldog, harmonikus életet élhessünk. A második, hogy ennek az volt a feltétele, hogy Ő legyen az Úr az életünkben, ami ellen felázadtunk, kivettük Őt a számításainkból, és a magunk feje után megyünk istentelenül azóta is. Ez a torzult, az eredeti jó tervhez képest elhajlott, deformálódott ember. A harmadik, amit fontos tudnunk, hogy ez az elveszett állapot nem kell, hogy végérvényes legyen, ugyanis maga az Isten jött el, hogy helyreállítsa mindazt, ami elromlott, hogy kicserélje, ami totálkáros. Ennek az újnak a lehetősége az újjászületés, a legszebb reformá-

ció. A kifordultból, az elveszettből egy helyreállított, megtalált élet ígérete Jézus Krisztus egyházának legnagyobb üzenete és örömhíre.

Október 31-én, mikor azt ünnepeljük, hogy a keresztyén egyház megújulása elkezdődött – a felesleges, képmutató, vagy éppen egyenesen szentségtelen dolgoktól való megtisztulás, illetve az igazi hitbeli, evangéliumi üzenetekhez, tartalomhoz való visszatérés nagy erővel elindult –, akkor ez egy őszi nagyta-
karításra hív meg mindenkit, csak lelkiképpen. A figyelmünket helyezzük az igazán lényegesre, az igazán értékesre, a deformálódott életünkben a reformálódó életet kérve. Mert hisszük, hogy Isten egyedül Jézus Krisztuson keresztül bűnbocsánatot és ingyen kegyelméből új életet ad, hit által üdvös-

séget és az új élethez erőt, illetve ehhez a Szentírásban mindent megad, hogy a hitet táplálhassuk, megtartsuk.

Azt az alázatot kérem a kedves olvasónak, hogy ne az emberi erőlködésben bízson, hanem merje bizalommal megszólítani az Úr Jézust, aki a maga tökéletes életét kínálja nekünk, hogy a mi eldeformálódott életünk helyett helyreállított, reformált szívünk, lelkünk lehessen! Olyan, mint amit Isten felőlünk eltervezett: Istennel és emberrel boldog, szeretetteljes, harmonikus élet, ahol Isten az Úr, mi pedig az Ő gyermekei, egymásnak pedig testvérei és segítőtársai. Ha szeretnél nagy változásokat látni a világban, akkor kezd el ezt kérni a saját életedben, és imádkozzunk ezért a szívbeli reformációért közösen is!

Korsós Tamás

Petőfi 200

címmel az Árpád Fejedelem Általános Iskola és a Soli Deo Gloria Közösség az évforduló kapcsán – a szokásos Protestáns Kulturális Est keretében – megrendezi az aktuális irodalmi estjét a Soli Deo Gloria Közösségi Házban 2023. október 15-én, este 6 órai kezdettel!

Minden érdeklődőt szeretettel várunk!

Igazgatóság
Árpád Fejedelem Általános Iskola

Vezetőség
Soli Deo Gloria Közösség

„KIT EGY ÚR, EGY KERESZTSÉG ÉS EGY HIT EGYESÍT”

énekeljük időről-időre a nemzetközi protestáns körökben igen népszerű „Az egyháznak a Jézus a fundamentoma” című dicséret második versszakában. Az ének legfontosabb üzenete pedig az, hogy bár a kereszténység világszerte más-más teológiai megközelítések mentén, különböző kulturális kontextusban gyakorolja hitét, Jézus Krisztus személye és jelentősége az, ami minden különbség ellenére megteremti azt a közös alapot, ami a benne hívőket összetartja és egyházzá teszi.

Idén nyáron több alkalommal abban a különleges helyzetben lehettünk családommal és

egy törökországi zarándoklat résztvevőivel, hogy a fenti idézet aktualitását és valóságát első kézből megtapasztaljuk, ráadásul olyan helyeken, amelyek a kereszténység egy szinte mérhetetlen törpeminoritást jelent muszlim gyökerű, ugyanakkor jelentősen szekularizált környezetben.

A zarándoklat első állomása Isztambul volt, ahol a szokásos bazártúra és legfontosabb turisztikai látványosságok megtekintése mellett azt is fontosnak tartottuk, hogy megtaláljuk a módját annak, hogy a vasárnapot keresztény közösségben, lehetőleg protestáns istentisztele-

ten való részvétellel ünnepeljük meg. A Gondviselésnek és némi előzetes utánajárásnak köszönhetően elhatározásunk valóra válhatott. Az Isztambuli Egyesült Egyház (*The Union Church of Istanbul*) vasárnapi, angolnyelvű istentiszteletén vettünk részt, amely gyülekezet 1857 óta működik a holland konzulátus (korábban nagykövetség) épületének *Dutch Chapel* elnevezésű kápolnájában. A helyszín egyértelmű bizonyítéka annak a protestáns elkötelezettségnek, amely a holland testvéreinkre jellemző, és amely áldásait – hasonlóan számos más közepkelet-európai gyülekezettel –

mi is évtizedek óta élvezhetjük. Az a tény, hogy a hollandi állam a mai napig lehetőséget ad arra, hogy konzulátusi épülete hétről-hétre helyet adjon protestáns alkalmaknak, némileg erősítheti bennünk azt a reménységet, hogy a holland keresztény gyökerek elég erősek és elég mélyek ahhoz, hogy átvészeljék az extrém liberalizmus és szekularizáció jelenleg is tomboló viharait, és a templomok bezárásának és rendeltetésváltásnak időszakát ismét felválthatja a templomépítések és misszió kora. Mivel a helyszín diplomáciai objektumban található, a részvétel egyrészt előzetes internetes regisztrációhoz, másrészt szigorú biztonsági ellenőrzéshez volt kötve.

Miután – némi késéssel – bebocsátást nyertünk a kápolnába, egy meglehetősen barátságos és sokszínű közösségben találtuk magunkat. A felekezetközi gyülekezet lelkipásztora a prédikációjában a Jelenések könyvének

néhány versét magyarázta, a szó legszorosabb értelmében. Az igehirdetést követő hirdetések módja és tartalma arra engedett következtetni, hogy a gyülekezet tagjai egy kislétszámú, ugyanakkor igen bensőséges, családi és összetartó közösséget alkotnak, mivel annak túlnyomó részét egyes hívek egészségügyi és egyéb magánéleti eseményeiről

szóló tájékoztatás adta. Az istentisztelet végeztével örömmel nyugtáztuk, hogy a muszlim többség és szekularizáció ellenére szól az Evangélium Isztambulban, és ezen jóérzéssel keltnünk át a Boszporuszon keresztül Ázsiába, és folytattuk utunkat Pál apostol nyomában.

A családi nyaralás során szerzett pozitív tapasztalatok okán már a zarándoklat tervezésekor fontos szempont volt, hogy a második és egyben utolsó vasárnapon lehetőleg Észak-Cipruson tartózkodjunk, azzal a céllal, hogy részt vegyünk a Lefkosai Protestáns Gyülekezet istentiszteletén. Abból kiindulva, hogy az elmúlt időszakban egyre több brit, német, skandináv és más, jelentős protestáns gyökerekkel rendelkező nemzet tagjai választják otthonuknak Ciprus szigetének északi, török lakta részét, okkal feltételezhettük, hogy a szinte egyedüli protestáns gyülekezet magját európai hívek fogják alkotni.

A főváros külső részén, egy templomra legkevésbé sem hasonlító épületben található gyülekezeti terembe belépvé rögtön nyilvánvalóvá vált, hogy a feltételezésünk meglehetősen illuzórikus volt. Európaiként kiábrándító volt a felismerés, miszerint a szigeten élő vagy ott nyaraló európaiak tízezreiből alig néhányan voltak azok, akik szükségét érezték annak, hogy vasárnap délelőttjüket keresztény közösségben töltsék és a Jóistenre figyeljenek. Mindazonáltal inspiráló és felemelő volt látni, ahogy a helyiség szép lassan megtelik főként fiatal, egyetemista vagy már családos afrikai hívekkel. Az addigra már erősödni kezdő honvágygal a szívünkben jó volt hallani és énekelni, hogy „*kihívott minden népből egy lelki népet itt*”, ezzel nemcsak a számunkra eddig ismeretlen testvérekkel való összetartozásban, hanem abban is megerősödhattünk, hogy a több ezer kilométer elle-

nére, otthoni szereteteinkkel és testvéreinkkel lelki közösségben vagyunk az Urra figyelés által. Az angol származású lelkipásztor prédikációja az isztambulihoz hasonló részletességgel magyarázta Pál apostol tanításait. A kétórás istentisztelet részeként felkérték az első alkalommal a gyülekezetbe látogatókat, tehát minket, hogy röviden mutatkozzunk be, a szertartás végén pedig egy erre kijelölt gyülekezeti tag lépett hozzánk, hogy közelebről megismerkedhessünk. Ezt követően igazi keresztény közösségként folytatódott az együttlét némi üdítő és sütemény elfogyasztásával. A hirdetésekben az is kiderült, hogy néhány percen belül török nyelvű istentisztelet is kezdődött, ami mindenképpen örömteli és reményteljes információ volt. A kötetlen beszélgetés során egy ott élő angol testvérünk osztotta meg pozitív véleményét azokról az értesüléseiről, miszerint –

Európában kivételes módon – Magyarországon a keresztény értékekhez való ragaszkodás a liberális nemzetközi nyomás ellenére is stabilitást, sőt erősödést mutat. Miközben büszkeséggel és jóérzéssel töltöttek el minket az elismerő szavak, később azért bevallottuk magunknak és egymásnak, hogy még nekünk, magyaroknak is van hova fejlődünk. Az észak-ciprusi istentisztelet által tehát nemcsak egy kivételes spirituális élménnyel gazdagodtunk, de azt is megtapasztalhattuk, hogy miközben Európában a kereszténység fogyást és gyengülést, addig a világ más részein reményteljes erősödést és növekedést mutat.

A külföldi istentiszteleteken szerzett spirituális élmények és tapasztalatok nemcsak az ott töltött időt tették értékesebbé, de inspirációt adtak ahhoz, hogy saját gyülekezetünk, valamint a magyar és európai kereszténység „szent megújulását” szolgálni tudjunk.

Dr. Bóna Balázs

CSERKÉSZEINK SIKERES, ÉPÜLETES ÉS ÉLVEZETES, MÁS SZÓVAL ÁLDOTT PROGRAMOKAT TUDNAK MAGUK MÖGÖTT!

A cserkészlet módszerének egyik angolul különösen is jól hangzó pontja a learnin by doing módszer, amelynek lényege természetesen, ahogy a szavak mondják, hogy amit tanul, azt csinálja, és amit csinál, azzal tanul. Még rövidebben, de magyartalanul ez így hangzik: a cserkészlet tanulás, csinálás által. Nincsen passzív cserkészlet, és aki passzív cserkész, az nem cserkész.

Csapatunk az idén mondhatni nagyon aktív volt, és hiszem azt, hogy felnőtt és gyermek sok mindent tanult. Talán olyat is, amit eddig is tudott, de nem érezte, hogy tekintettel kell lennie rá. Sok mindent tudunk, mert tanultuk, de nem csináljuk, ezért hiába tanultuk. A cserkészlet nem hiábavalóság annak, aki csinálja, amit tanul és mindig tanulja, amit csinál.

Hiszem azt, hogy nem csak én, hanem mindannyian sokat tanultunk mindazzal a gazdag programmal, amit a Jóisten segítségével” megcsináltunk”. Lássuk ezek közül a legfontosabbakat. De ne feledjük, hogy a cserkészlet olyan, mint a keresztyén lét: nem az ünnepeken, hanem a hétköznapokban áll vagy bukik.

Istennek legyen hála, egyedül Övé a dicsőség, hogy a következőket leírhatjuk, mi pedig álljunk meg abban a fogadalomban, amelyet gyermek vagy felnőtt fejjel tettünk, illetve megerősítettünk.

v. dr. Bóna Zoltán, cst.

„CSERKÉSZ, FEL A FEJJEL...” – KALANDRA FEL!

Szatmári vízi- és biciklitúra cserkészanyai szemmel

Éz a lapszám a

BETHLEN GÁBOR
Alapkezelő Zrt.

támogatásával jelent meg.

„Ha Rómában vagy, élj úgy, mint a rómaiak”. Ha pedig cserkészek között, akkor viselkedj úgy, mint a cserkészek. Ki vágyrna egy nomád, néhol aszkéta életmódra, önszántából? Én sem ezért kísértem el egy három napos cserkész tanyázásra a gyerekeimet, mert égtem a vágytól, inkább az motivált, hogy megismerjem a közösség működését és erősíteni tudjam a gyerekeimet abban, hogy cserkésznek lenni jó. Mindez megadatott, legyen érte hála a szervezőknek és nevesen is Tóth Attila kölcei evangélikus lelkész helyi szervezőnek: attila.toth@lutheran.hu, 06/20/824-3478, Pap Túrja Túraközpont. Mindazoknak, akiket az alábbi írás megérint, bátran ajánlom, hogy szervezzenek egy hasonló programot a lelkész úr megkeresésével!

A 6 – 11. oldal programjai a BGA Zrt. támogatásával valósultak meg.

Szülőként megadatott, hogy bepillantsak abba az életstílusba, amelyet a gyerekeim vezetőikkel és cserkésztestvéreikkel a közös alkalmakon megélnék. A tanyázás helyszíne Kölce volt, négy óra autóútra Dunavarsánytól. Már

az is kihívás, hogy úgy utazzon egy anya a gyerekeivel, hogy közben nincs percenként nyafogás, enni-innivalóért, pisilési igényért. Szeretem a cserkészletet, mert a kiscserkész törvényt ilyen helyzetekben elő lehet venni: 1. A kiscserkész vezetőjé-

re hallgat 2. A kiscserkész ural-
kodik önmagán. És valóban, ha akarja a gyermek, kibírja hisztizés nélkül az autótutat. Sőt, abban is partner, hogy az esti megérkezést nem játékkal, hanem kipakolással, sátorveréssel kezdje.

A cserkész gyerekek nem kényelmeskedni járnak a táborokba. Ez rögtön ki is derült az első napon, amikor a reggel 7 órai tornagyakorlatok után szendvicset kellett maguknak pakolni és elindulni a négy óra hossza tervezett kenutúrára. A Túron kezdtük meg az evezést, de hamar kiderült, ez a program kalandosabb lesz, mint amire számítottunk. Ki evezett már úgy, hogy a kenuja előtt a vízbe bedőlt fatörzsektől szabaddá kell tenni az utat láncfűrészszel? Kinek van olyan élménye, hogy fekve halad a vízen, mert az akadályok alatt csak így tud átjutni? Nekifutásból, jobban mondva „nekievezésből” ki ugratott már át fatörzsen? Na, ugye! Senior cserkészeink körbevezték már a Kárpát-medence, sőt Bajorország folyóit – Duna, Inn, Ilz –, de ezeket az élményeket csak a Túron tapasztalták meg. Vidám, kalandos perceket éltünk át közösen, ugyanakkor kicsiknek és nagyoknak egyaránt önfegyelemre, kitartásra is szüksége volt ahhoz, hogy épségben visszaérkezzünk a szállásunkra. A legki-

sebb „gyerek” épp 3 évet töltött, a legkorosabb 70 felé ballag, és tudunk közösen úgy 8 órát eltölteni a vízen, hogy nem volt nagyobb hiszti, nem hangzott el csúnya szó, nem vezett össze a magyar a magyarral. Megértés, együttműködés, jókedv és egymás felé a jóakarattal vezérelt mindenkit. Még akkor is, amikor egy család a sok küszködés közepette beborult a vízbe. Persze volt riadalom, hiszen kisgyerekek is ültek a kenuban, a víz hideg volt, váltóruha nem volt, de az élet tanulságaként tekintettünk erre a kellemetlen fordulásra. A didergőknek mindenki minden pótruhát, akár magáról is odaadott, így közösen megoldottuk a nehéz helyzetet. Jó volt megtapasztalni a közösség segítő erejét.

A szombati nap kalandjaiért és a szerencsésen végződő vízitúránkért vasárnap a helyi evangélikus templomban adtunk hálát. Mondhatnánk azt is, hogy kisebb vallási kultúrsokk volt az istentisztelet, jó értelemben. A gyerekeknek és sok felnőttnek most volt először olyan élményben

része, hogy letérdelve kap áldást vagy vesz úrvacsorát ostyával. Áldott napunk volt, a többi között azért is, mert a cserkészparrancsnok aznap ünnepelhetett élete egyik legszebb napját, kislánya születésnapját. Lassan kezd hagyománnyá válni, hogy gyerekeink cserkésztestvéreikkel ünneplik születésnapjukat, és ez olyan jó!

A cserkészek a magyar hagyományokat, kultúrát is ápolják, vezetőik arra is tanítják a kisebbeket, hogy ismerjék meg a múltat. Ma már sajnos azt tapasztalom, hogy az osztálykirándulások alkalmával nem Magyarország kulturális kincseit keresik fel a diákok, így a cserkésznek még nagyobb az az irányú felelőssége is, hogy megismerjék kis hazánkat a gyerekeink. Mi a táborozókkal egy 20 km-es bicikliutat tettünk előbb Túrístvándiba, ahol az ősi, XVIII. században épült, de ma is működő vízimalmot néztük meg, majd átkerekeztünk Szatmárcsékére, ahol az Európában is különlegességnek számító csónak alakú kopjafa temetőben

felkerestük Kölcsey Ferenc sírhelyét és elénekeltük a Himnuszot. Kalandból jutott aznapra is. Az eső nem kímélt az elázástól, de úgy láttam, a cserkészek ettől még mosolyogva, boldogan tekertek.

Jó volt látni, hogy milyen jókedvűek végig a kicsik és nagyok, és bár fárasztó napok voltak mögöttünk, a cserkészlet táborút és szalonnasütés nélkül nem is létezhet, így míg a felnőttek a tűzhöz gyűjtötték a fát, addig a gyerekek bicskáikkal nekivágtak a nyárskészítésnek. Számomra óriási megdöbbenés volt, hogy a kicsi lány-

im milyen ügyesen bánnak a bicskával és a szalonnát nyársról úgy eszik, mint más a pillecukrot.

Mivel a cserkészek állatbarátok is, ezért hazafele kézenfekvő volt, hogy a Nyíregyházi Állatparkot felkeressük, és milyen jól tettük, hiszen szép élmény marad ez a program is.

A cserkészlet sok jóra tanítja a kicsiket és nagyokat. Szeressük egymást, Istent, hazát, a természetet, az állatvilágot. Önfegyelemre, önismeretre tanít, és – meggyőződésem – a gyerekeket nem megterhelik a foglalkozások, hanem építik őket. Az iskolában

is – élményeikkel gazdagodva – jobban teljesítenek. Azok a 3-12 éves gyerekek, akik ezt a hosszú hétvégét a cserkészekkel töltötték, 0 percet „raboskodtak” az online média fogságában, ellenben rengeteg élménnyel, vidámsággal, barátsággal gyarapodtak.

A cserkészlet nyitva áll mindenki előtt, vallástól, felekezettől függetlenül. Egy dolog szükséges csak: a nyitottság. Megéri ezt vállalni, mert a gyerekeink jobb emberré válnak a mozgalom által. Láttam, ott voltam, megtapasztaltam.

Szilvay Gabriella

ÖKUMENIKUS ALKOTÓ ÉS HITTAN TÁBOR

Az elmúlt évekhez hasonlóan idén sem maradhatott el az az ökumenikus gyermektábor, amelyben tudatosan szerepelt a legalapvetőbb házimunkákkal való ismerkedés. Ezt természetesen a cserkészlet

alapgondolatával és módszerével igyekeztünk megvalósítani, de nyitott volt a táborunk mindenki előtt a szó legáltalánosabb értelmében.

Minden reggelünket igei bátorítással kezdtük, ezt követően

közösen terítettünk, a reggelit közösen készítettük és fogyasztottuk. A mindennapos tematikus hittanórán Dániel történetét ismerhették meg a gyermekek. Az óra után őröskbe/csoportokba szerveződünk és elkezdődött

az „alkotás”. Voltak, akik az ebédfőzésben segédkeztek és megtanulták, hogyan kell készíteni a paprikáskrumplit, paradicsomlevest és kemencés lángost. Amíg a lányok dagasztottak, addig a fiúk tüzet raktak a kemencébe.

A másik csoport ezalatt a „kis-kertemmel” foglalkozott, ahol a veteményest előkészítették és többek között paradicsom palántát ültettek. Persze akik figyeltek, tudják, hogy kell körözöttet vagy

halpástétomot készíteni, sőt van fogalmuk a diólikőr és – nem fogják elhinni – a napolaj készítéséről is. Az ebéd mindig mindenkinek ízlett, hiszen ők csinálták. Kis ebéd utáni játék után jöttek a délutáni kézműves feladatok: kőfestés, varrás, arcpamacs készítés és a jószágporta falának díszítő festése. Természetesen a foglalkozások során – learning by doing – megismerkedtek a résztvevők az SDG Közösségi Házal és a Jószágporta lakóival is.

Persze aki dolgozott, az megérdemelte a szórakozást. Egyik délután kipróbálhattuk magunkat a ninja warrior pályán. A zárónapon pedig a Zsüle lovardába kirándultunk, ahol belekóstolhattunk a lovaglás örömeibe.

Úgy vélem, az idei táborban is rengeteg új élményt szerezhettek a résztvevők, akiket barátokkal együtt megszaporodva és még nagyobb lelkesedéssel köszönhetünk jövőre is.

Széplaki Mercedesz

NAGYTÁBORUNK DÉL-GÖMÖRÖBEN

Az idei Nagytáborukat Imolán tartottuk, ahol rengeteg új élménnyel gazdagodtunk. Még most is a fülemben cseng a cserkészek szava, ahogy az hangzott az utolsó estén a sátorban: „még maradni szeretnénk, kár, hogy haza kell mennünk reggel” ... De a táborhelyet, sőt csapatunkat az is minősíti, hogy az idén jelenlévők közül négyen már 30 évvel ezelőtt itt táboroztak fiatal vezetőként vagy kiscserkészként. Mind a három akkori kiscserkész 2-2-2 gyermekével vett részt az idei táborban. Az „öreg” pedig két gyermekének és négy unokájának – és persze a megújult csapatunk minden tagjának – örülhetett ezen a helyen.

Az érkezésünk napján természetesen táborot vertünk, berendezkedtünk a parókia udvarán, s rögtön egy két kilométeres „kedvcsináló” túrára mentünk az imolai sáros erdőbe. Minden reggelünk tornával, zászlófelvonással, áhítattal és a napi teendők megbeszélésével kezdődött. Aztán kirándul-

tunk például Szinpetribe, ahol megcsodálhattuk a világ legnagyobb könyvét, a papírmalmot és a Gutenberg nyomdát, valamint a bibliai és egyházi könyvkiállítást. Még aznap felfedezhettük az Aggteleki cseppkőbarlang csodáit. Tekintettel arra, hogy a Járm cserkésztestvéreink ott táboroztak, náluk töltöttük a délután hátralévő részét és velük költöttük el a vacsorát.

A következő napon Trizsbe vezetett rögös utunk, egy cirka 7 km-es túrával erdőn, mezőn, dombokon keresztül, kalandokkal övezve. Ács Sándor és felesége, Ilona finom ebédrel várt bennünket és ezt tetézték a gyermekek számára különleges lekvárok, dzsemek kóstolásával, a felnőttek számára pedig ugyanazeknek a gyümölcsöknek a párlatait kínálták ottani otthonukba. Este pedig mi voltunk a vendéglátók, Járm cserkészekkel közösen ünnepeltünk a táborúzt körül.

Dél-Gömörhöz egész közel van Észak-Gömör. Pláne, hogy légiesedett e kettő közötti határ.

Nem akartunk ellenállni a kísértésnek és meglátogattuk északgömöri testvértelepülésünket, Szalócot. Fantasztikus vendégszeretettel részesítettek bennünket. Igazi sztrapacska ebéddel vártak. Persze a templomi imádság sem maradt el és így testben, lélekben erősödve ismerkedtünk Gombaszöggel és madártávlatból Krasznahorka büszke, de éppen most renoválás okán bezárt várával. Rozsnyó szép kis város, ahova mi nem annyira kultúrszomjjal, mint fürdőszomjjal mentünk. Strandja egyszerű volt, mint a bot, de egyszerűségében is élvezetes. Volt egy elég hideg, tehát jól frissítő medencéje a felnőtteknek és egy hasonló a gyermekeknek. Amiért mentünk, megkaptuk. Valóban felfrissülve és még mindig világosban értünk haza táborunkba.

Imolán – a táborunkban lévő templomban 😊 – délután van istentisztelet, ezért üres gyomorral nem tudtunk ezen részt venni. Gazdag grill parti

után mentünk az Úr házába, ahol az alig 70 fős kis faluból cirka 30-an voltak jelen rajtunk kívül. Közel 50%-os részvétel! Fantasztikus! Az istentiszteletünk fénypontja volt, hogy Léna Pünkösdkor elmaradt cserkészfogadalmát itt tette le. Megható volt, ahogy a cserkészeket még alig látott hívek milyen komolysággal követték a „cserkészceremóniát”. A nap még magasan járt az istentisztelet után, ezért a korábban elmaradt trizsi meseerdős túrát e napon valósítottuk meg. A meseerdő – ahogy a nevében is benne van – mesés volt: kilátók, függőhinták, mezítlábas tan-

ösvények és még lombkorona-sétányon keresztül is mehettünk. Az utolsó előtti napunk pedig egy kicsit a „lazulásról” is szólt. Dél előtt cserkészpólokat csináltunk batikolással, délután pedig vízibomba csatával és focimeccsel zárult a nap.

Elérkeztünk utolsó napunkhoz, amikor lebontottuk a táborot, és csak a letaposott fűvet hagytuk magunk után. Útközben még megálltunk a ragályi „ékszerdoboz” templomot megnézni, a Szalajka-völgyben pisztrángozni és a vízesést megcsodálni. A rengeteg program mellett a cserkésztestvériségünket is megélhettük, barátságain-

kat elmélyíthettük. Sokat tanultunk, mert napjaink nagyon aktívan teltek. Isten iránti hálánkat fejezhetjük ki az élményekben, kultúrában, spiritualitásban gazdag táborunkért és a szervezők sorában nevesen is köszönetet mondunk Szegedy Csaba református lelkésznek (szegedycsnelli@gmail.com, 06/30/8941-570) aki, mint házigazda biztosította számunkra a valamikori parókiából átalakított ifjúsági házat, illetve udvart. Mindenkinek, családoknak, iskolai csoportoknak, osztályoknak ajánljuk, hogy éljenek az imolai jó adottságokkal!

Széplaki Mercédesz

CSEPEL-SZIGET KERÜLŐ VÍZITÚRA

Idén újra kielboatokba szálltunk és egy sikeres Csepel-szigetet kerülő túrán vagyunk túl. Elmondhatjuk, hogy 5 napos túránk volt Kiskunlacházától-Kiskunlacházáig.

Minden túra már önmagában izgalmas, de most ez még inkább az volt, hiszen „újoncok” is velünk tartottak, akik néhány megelőző képzés/gyakorlat után vágta bele a nagy túrába. Itt

hangsúlyozni kell, hogy a kielboat evezés nem lapátolás. Evezés a szó szoros értelmében, ahogy azt a versenysport is érti. Ráadásul gurul az ülés, billeg a hajó és az evező nem mindig azt

csinálja, amit mi szeretnénk. Kisgyerekkorban nehéz megtanulni, 40 körül meg még nehezebb. Illesse dicséret a felnőtt újoncokat!

A nulladik napon egy hajóval fölöttünk Varsányig, majd másnap a két hajó szembeszélben, szembe árral a naplemente előtt kötött ki a csepeli Kolonics György Vízitelepen. A vízicentrum civilizációját élveztük. Ágyban aludtunk, langyos vízzel zuhanyoztunk és asztalnál étkeztünk. Reggel a 7 óriási Kvassay Zsilipen keresztül kimentünk a Nagy-Dunára. Itt pár megállóval, mint például Tököl és Lórév meg-megpihentünk és este 7-kor már a Tassi Zsilipen keresztül jöttünk vissza a „saját Dunánkba”. Nem kell nagy földrajz tudás ahhoz, hogy lássuk, ez 60 km, persze immáron szembeszéllel, de folyásirányba. Nem csoda, hogy Tas-

son hamar nyugovóra tértünk. Bizonyára mindenki hallotta, hogy nagy az áradás a Dunán, amit mi testközelből éreztük a zsilipben. Nagyon magas a vízszintkülönbség a Kis- és Nagy-Duna között. Következő nap Tasstól Ráckeveig eveztünk már megint szembe a természet erőivel, ahol a Horgásztanya vendéglőben „úri módon” vacsoráztunk, és ezt követően vertünk táborn, tartottunk áhítatot és tértünk nyugovóra a ráckevei strandon.

Ahogy minden cserkész táborban, itt is minden reggel volt torna, a bevállalások reggeli úszással kezdték a napot. Volt persze áhítat és vasárnap istentiszteleten vettünk részt a ráckevei templomban. Az egy „úri vacsorát” kivéve mindenben önállóak voltunk. Természetesen az izgalmak most sem maradhattak el. Ilyen volt számomra, amikor a Nagy-Dunán egy uszály „hirtelen” csak közelíteni kezdett, a víz pedig odavitte a hajónkat, ahova nem akartuk. Persze aztán ahogy tudtuk, korigáltuk a figyelmetlenségünket, és a Jóisten segítségével elült a veszély. A covid és egyéni betegségek miatt több év után ez volt az első túránk, amely meghaladta a Soroksári/Ráckevei-Duna ág léptékeit. Szuper volt! SDG!

Széplaki Mercédesz

„... MEG NEM ADTA MAGÁT SZÉKELY, MINT A SZÁLFÁK, KETTÉTÖRTEK.”

Van már 20 esztendeje is annak, hogy Erdélyben, a Nyergestetőn jártam, a 878 méter magas hágón, Hargita-megyében, ahol a hős székelyek egy maroknyi hada próbálta feltartóztatni 1849 nyarán a legalább ötvenszeres túlerőben lévő osztrák császári csapatokat. A csata helyszínén egy csodálatos emlékoszlop őrzi a

harcokban elesett székely hősök emlékét.

Idén augusztusban családommal ismét Csíkkozmás közelébe vezetett az utam. Ottjártamkor az éppen felkelő nap sugarai fontak glóriát az emlékmű köré, üzenve az utókornak, hogy az áldozatvállalás sosem hiábavaló, és Isten mosolyogva tekint azokra, akik a Haza di-

csőségét előbbre helyezik saját egyéni boldogulásuknál.

Az emlékoszloppal szemben, a hegy oldalában húzódik a temető, amit a 2000-es évek elején még csak keresztjek jelöltek, és az útról is csupán egy ösvény jelölte az odavezető utat. Az emlékezés reneszánsza azonban mára látványos zárandokehellyé változtatta a temetőt:

„Csíksországban, hol az erdők
zöldebbek talán, mint másol,
ahol ezüst hangú rigók
énekelnek a nagy fákon,
s hol a fenyők olyan mélyen
kapaszkodnak a vén földbe,
kitépni vihar sem tudja
másképpen, csak kettétörve,
van ott a sok nagy hegy között
egy szelíden, szépen hajló,
mint egy nyereg, kit viselne
mesebeli óriás ló.
Úgy is hívják: Nyergestető;
egyik kengyelvasa: Kászon,
a másik meg, az innenső,
itt csillogna Csíkkozmáson.
Nemcsak szép, de híres hely is,
fönn a tetőn a nyeregben
ott zöldellnek a fenyőfák
egész Csíkban a legszebben,
ott eresztik legmélyebre
gyökerüket a vén törzsek,
nem mozdulnak a viharban,
inkább szálíg kettétörnek.
Évszázados az az erdő,
áll azóta rendületlen,
szabadságharcosok vére
lúktet lenn a gyökerekben,
mert temető ez az erdő,
és kopjafa minden szál fa,
itt esett el Gál Sándornak

száznál is több katonája.
Véres harc volt, a patak is
vértől áradt azon reggel.
Támadt a cár és a császár
hatalmas nagy hadsereggel.
De a védők nem rettentek
alig voltak, ha kétszázan –,
álltak, mint a fenyők, a harc
rettentő vad viharában.
Végül csellel, árulással
délre körülvették őket,
meg nem adta magát székely,
mint a szálfa, kettétörték.
Elámult az ellenség is
ekkora bátorság láttán,

a bejáratnál faragott székelyka-
pu, a domboldalban igényes
lépcsősor, a platón pedig szebb-
nél szebb kopjafák hirdetik a
székelyek hőstettét.

A Nyergestető jelentőségét
talán Kányádi Sándor verse fe-
jezi ki a legteljesebben. A teme-
tőben állva, az egyik kopjafán el
is olvashatjuk a szívbe markoló
sorokat. Magyarként nem csak
érdemes, de egyszer az életben
kötelező is ezt a helyszínen
megtennünk.

Dr. Szilvay Balázs

zászlót hajtva temette el
a hősokeket a hegy hátán.
Úgy haltak meg a székelyek,
mind egy szálíg, olyan bátran,
mint az a görög háromszáz
Termopüle szorosában.
Nem tud róluk a nagyvilág,
hőstettükről nem beszélnek,
hírük nem őrszi legenda,
dicsőítő harci ének,
csak a sírjukon nőtt fenyők,
fönn a tetőn, a nyeregben,
s azért zöldell az az erdő
egész Csíkban a legszebben.”

A SZAVAK MÖGÖTTI SZÁNDÉK,

mint kilógó lóláb kíséri az elszálló szavakat, és látványosan rúgkapál az egyébként statikusnak tűnő írott szövegben is. Most csak két példát hozok ennek bizonyítására. S ha valaki megkérdezi, hogy mi köze van ennek az evangéliumhoz, akkor erre csak annyi a válasz, hogy minden, ami az emberi szándékban a jót, a tisztességet, az igazságot sugallja, az az evangélium nagy komprehenzív zsákjában helyet kap. Ami pedig ezzel ellentétes, az az evangéliummal is ellentétes.

Egyhangúság versus vétójog

Az Európai Unió, azon belül is az állam- és kormányfők Európai Tanácsának döntéshozatala kapcsán sokszor halljuk mindkét kifejezést. Ami a terminus technicust illeti, elismerhetjük, hogy ugyanaz a jelentése a kettőnek. Nevezetesen az, hogy az alapító atyák úgy látták tisztességesnek, nem utolsó sorban krisztusinak – merthogy mélyen hívő keresztyének voltak –, hogy ebben a grémiumban a döntések teljes konszenzus, egyetértés alapján történjenek. Egy adott, felmerülő problémát a tagországok felelős vezetői addig tárgyalják, addig módosítják, addig csiszolják, amíg az minden voksolónak megfelel. Pozitíve ez azt jelenti, hogy a döntésben nem le akarom győzni a másikat, nem a torkán akarom lenyomni az akaratomat, nem konspirálok másokkal, hogy többségbe kerülve érvényesüljön az akaratom. Ezekkel szemben előveszem a jobbik eszemet, a jobbik lelkeimet, a jobbik szándékomat, ez esetben a közös Európáért való szolidáris elkötelezettségemet, és felgyűrt ingujjal, akár zúgó fejjel, hajnalba vagy másnapba nyúlóan addig vagyok hajlandó tárgyalni, amíg mindannyian úgy állunk föl az asztaltól, hogy

kompromisszumos döntést hoztunk, mindenkinek az érdekét sikerült valamilyen fokon érvényesíteni. Mondhatom azt, hogy ez a világ legszebb döntéshozási módszere, és valóban keresztyén az által, hogy benne a legkisebbnek is érvényesül a hangja, a legnagyobb pedig visszafogottan érvényesíti a maga akaratát.

Csak kitekintésként mesélem, hogy másfél évtizedig voltam egy olyan ökumenikus egyházi szervezet vezetője, ahol a döntések többségi szavazattal történtek. Ez gyorsan ment, mert amit a többségi reformátusok és evangélikusok akartak, mindig az érvényesült. Reformátusként sem éreztem jól magam a szavazásokkor, mert beleéltem magam a kisebb neoprotestáns vagy ortodox egyházak helyzetébe, akiknek esélyük sem volt arra, hogy a szavazás során „labdába rúgjanak”. Eközben tisztelő irigységgel tekintetem a holland partnerszervezetünkre, ahol minden egyházat egy fő képviselt éppen azért, mert minden döntést konszenzussal, egyetértéssel, egyhangúsággal kívántak meghozni. Így történt ez a viszonylag nagy katolikus és református, és viszonylag kicsi evangélikus és mennonita stb. egyházak között Hollandiában. Ebben benne volt a krisztusi egység elismerése

mérettől függetlenül. Az alapító atyák szándékában pedig benne van az európai egység elismerése lobbierőtől függetlenül.

Aki konszenzusos, teljes egyetértésű döntést emleget az Európai Tanács összefüggésében, az ezt a magas minőséget képviseli. Aki pedig ugyanezt a döntéshozói mechanizmust a vétójoggal, tehát a negatív kifejezéssel emlegeti, az vicsorog. Vicsorog, mert pont amiatt neheztel, hogy nem lehet a neki nem tetszőt földbe döngölni, megalázni, levegőnek nézni. A konszenzusos döntés és a vétójogos döntés technikailag ugyanazt jelenti. De az használja az egyiket, akinek a fejében és szívében a megértés, egyetértés, méltányosság a motíváló erő, a másikat pedig az emlegeti, akinek szívében és fejében az erősebb kutya „ugat” primitív megfontolás uralkodik.

Éljen a konszenzusos döntés még akkor is, ha hosszadalmas és embert próbáló. Sőt még akkor is, abban benne van, hogy egy nemleges szavazat megakaszthatja a döntési folyamatot!

Miniszterelnöki hivatal versus Karmelita kolostor

Ez utóbbit is sokat halljuk, és nagyon nem szeretem hallani, egyszerűen a következő okból. A valamikori Karmelita kolostor

épülete ismereteim szerint többszáz évvel ezelőtt néhány évtizedig volt karmelita kolostor. Az épület 1736-ban lett kész, a karmelita rendet pedig 1784-ben feloszlatták. Szóval az épület sokkal többet volt kaszinó tekepályákkal, Színháztörténeti Intézet, a Nemzeti Örökség Intézete és sok egyéb más. Például itt funkcionált a Várszínház, majd később a Népszínház, majd a Nemzeti Színház Kamaraszínháza, legutoljára pedig a Nemzeti Táncszínház. Most pedig a miniszterelnök hivatala. Nem kolostor. Miért mondjuk akkor Karmelita kolostornak? Az épületet általában a funkciója határozza meg, és ha a funkció változik, akkor lehet, hogy megmaradhat az eredeti név, de ha a közbeszéd a funkció kontextusában hangzik el, akkor szerintem a funkcióhoz kötődő nevet helyénvaló használni.

Tudomásom szerint például a Magyar Televízió korábbi épü-

lete valamikor Tőzsdepalota volt, de a néhány évvel ezelőtti ostromakor, meg semmikor sem neveztük Tőzsdepalotának. A Néprajzi Múzeum korábbi épülete pedig eredendően a Magyar Királyi Kúriának, tehát a legfelsőbb bíróságnak volt az épülete. Eszébe sem jutott senkinek sem évtizedeken keresztül a Néprajzi Múzeumra utalóan Kúriának nevezni. És sorolhatnám: a Károli Egyetem Hittudományi Karának és a Dunamelléki Református Egyházkerületnek az épülete eredendően dohánygyár volt, a Terror Háza Múzeumnak az épülete két szörnyű rezsimváltató és kínzóhelye volt, s bár az új név utal erre, de véletlenül sem emlegetjük a Terror Háza Múzeumot Andrassy út 60-nak.

Szóval felszínesség vagy sandaság van akkor, amikor a miniszterelnök hivatalát kolostorként említjük. Felszínesség, mert végig sem gondoljuk, hogy mit beszélünk. A politikai san-

daságban pedig az van benne, hogy „hogyan kerül a csizma az asztalra”. A miniszterelnök ellenfelei nem véletlenül használják ez a kifejezést, hanem sugallják, hogy nekik nem erre a miniszterelnökre van szükségük, aki még arra is képes, hogy egy kolostorba „pöffeszkedjék” ... Szóval kilóg a lóláb. Ha pedig nincs lóláb, akkor a miniszterelnök hivatalát annak nevezzük, ami.

S ha valaki itt is akarja tudni, hogy egy evangéliumi, keresztény folyóiratba hogyan kerül ez a téma, akkor a válasz a következő: a Jézus Krisztus által elvárt igenben és nemben nincsen lóláb. A szó csak és kizárólag azt jelenti, amit mond. Jó lenne, ha a szavakban nem lenne lóláb, és a sorok között sem lenne semmi! Akkor lenne beszédünk tiszta, egyenes és őszinte, amely nem problémákat szül, hanem megoldásokat ajánl.

Dr. Bóna Zoltán

AZ SDG JÓSZÁGPORTA KAJLA PECSÉTELŐPONT LETT!

Afenti örömünket megosztjuk városunk lapjának olvasóival éppen azért, mert függetlenül bárki véleményétől, ebben a regisztrációban objektív elismerés van, amelyet egyébként a tavaly ilyentájt kialakított szerény tanösvényünkkel érdemeltünk ki.

A tanösvény 10 üveges szekrényben elhelyezett informatív tablóból áll, amelynek első darabja a Soli Deo Gloria

Közösségi Ház harangláb feleli frontján olvasható, az utolsó pedig a lábasjóságok kapujánál, illetve a baromfiak terénél, a játszótér mögötti területen.

A pecsételés a Közösségi Ház boltjában történik, természetesen a bolt nyitvatartási idejében, ami egyben a Porta látogathatóságának ideje is. Tekintettel arra, hogy a Jóságporta és így a tanösvény is díjmentesen látogatható, az

ilyenkor szokásos kedvezmény esetünkben értelmezhetetlen.

Miközben ezt az elismerést közhírré tesszük, a tanösvény informatív poszttereinek elolvasására mindenkit hívunk és buzdítunk, elkötelezzük magunkat a Porta minél teljesebb rendben tartására, természetesen azokon a kereteken belül, amelyet a jószágtartás műfaja szab meg. Vizsgálatásra a tanösvényen!

Az SDG Közösség vezetősége

A REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG, A SOLI DEO GLORIA KÖZÖSSÉG ÉS A CSERKÉSZCSATAPUNK ESEMÉNYNAPTÁRA

Október	6.	16.00	Megemlékezés a vértanúkról	Hősök tere
Október	13-15.		Hit- és közösségépítő hétvége	Mátraháza
Október	13-15.		Cserkészvezetői fórum	Berekfürdő
Október	15.	18.00	Petőfi 200	SDG Köz. Ház
Október	23.	15.30	Imádságos részvétel a városi ünnepségen	Temető/56-osok tere
Október	26.	18.00	Bűnbánati istentisztelet	Ref. Templom
Október	29.	10.00	Újbori hálaadó istentisztelet az úrvacsora megünneplésével	Ref. Templom
Október	31.	18.00	Reformációi istentisztelet	Ref. Templom
November	1.	10.00	Örökélet/Mindenszentek istentisztelet	Ref. Templom
November	27.			
- December	1.	18.00	Evangelizációs sorozat	Ref. Templom
December	2.	15.00	Adventi koszorúkötés	SDG Köz. Ház
December	3.	10.00	Advent 1. vasárnapi istentisztelet az úrvacsora megünneplésével	Ref. Templom

A Református Templomban minden vasárnap 10 órakor istentiszteletet tartunk
s azzal egyidőben gyermek-istentiszteletet is.

A Soli Deo Gloria Közösségi Házban minden csütörtökön 7:30-kor 20 perces hétközi áhítatot tartunk.

A Soli Deo Gloria Közösségi Házban minden szerdán 18.00-kor bibliaórát tartunk.

*A fenti istentiszteletekre, rendezvényekre, programokra
minden érdeklődőt nagy szeretettel várunk!*

További információk

a +36/30 287-0283-as telefonszámon, vagy a drcsobolyoeszter@gmail.com e-mail címen
vagy a www.dunavarsanyireformatusok.hu oldalon kaphatók.

A Soli Deo Gloria Közösségi Ház kolumbáriumára iránt érdeklődni
a +36/20 914-3893-as valamint a +36/30 637-8170-es számon lehet.

IMPRESSZUM

SOLI DEO GLORIA – evangéliumi, közéleti folyóirat. Ingyenes, időszaki kiadvány

Kiadó: SDG Közösség

Főszerkesztő: Dr. Szilvay Balázs

Szerkesztőbizottság: Csobolyó Katalin, Dr. Bóna Balázs, Dr. Kun László, Veres Enikő

Készült: az Ex-Kop Nyomdaipari Bt. gondozásában

Példányszám: 800

Cikkek leadása: folyamatosan, a szilvay.balazs@freemail.hu e-mail címen

Honlap: www.dunavarsanyireformatusok.hu

Facebook: Dunavarsányi Reformátusok